

אברהם ויינר (למעלה: עם בגין וסאדאת ובין גולדה וקיסניגר) שירת במשך 33 שנים מנהיגים וכוכבים

ויינר מעריץ את כולם

קינג'דייוויד מלון-היוקרה הירושלמי. היתה לי קצת אינטליגנציה מהר בית, נימוסים טובים, וירעתי איך לדבר עם אנשים, כך ויינר. בוכות כל התכונות האלה הפכתי למלצר ראשי ואחראי על חדרהאוכל. מ-1963 אני מנהל את חדרהאוכל של המלון ואחראי על מחלקת אירועים.

הוא זה שמקבל את פני האח"מים המגיעים למלון, מלווה אותם בעת שהותם בו, מעלה לחדרם את ארזי חותיהם ונפרד מהם כשהם עוזבים את המלון.

ויינר מתגאה בקו חייו הנמשך כלפי מעלה. איך שאני הצלחתי, גם החשך כים הצליחו. הנה, כשהייתי מלצר קטן, היה משה דיין מפקד של גדוד יור שלמי. אחר כך היה דיין לגנרל גדול, וגם אני טיפסתי וטיפסתי, עד שהגעתי לדרגת מנהל.

כך אני מלווה את כל הגדולים, גדל איתם, רואה אותם בכל הארוחות הרישמיות, שנה אחר שנה, עד שעכשיו אני ממש חלק מהם.

במשך השנים נוצרים קישוריידידות ביני לבינם. לפני שנה נסעתי לג'נר יורק. מייד כשהגעתי, הרמתי טלפון לקיסניגר. אני לא יכול להגיד שהוא חבר טוב שלי, אבל העוזר שלו נפגש איתי ונתן לי ספר במתנה, עם חתימת ידו של קיסניגר. היה גם מיקרה שהתקשרתי לניכסון. נתנו לי לדבר עם המזכירה שלו. ביקשתי ממנה שתמסור (המשך בעמוד 36)

לכסוף, לפירסום שמו בעיתון. הייתי אז רק מלצר קטן ולא חשוב. פיתאום ראיתי את הגברת אלינור רוזוולט (אלמנת הנשיא האמריקאי, פרנקלין). קול פנימי, בלתי ניתן לשליטה, לחש לי לגשת אליה ולבקש ממנה את חתימתה. אני לא מבין למה כל כך רציתי לזכות בחתימה שלה. אבל באותו רגע הרגשתי שזה הדבר שאני הכירוצה.

התגברתי על הביישנות, ניגשתי אליה. הושטתי לה פיסת נייר וביקשתי ממנה שתחתום את שמה.

עכשיו זו כבר מסורת אצלי. כל בשנת 1950 החל לעבוד כמלצר ב-

להיות שר, מפכ"ל או מנהל-האירועים של קינג'דייוויד. יש איזה כוח עליון שאומר: זה יהיה כן-אדם חשוב.

המגע התמידי בכוכביהתיקשורת הוליד אצל ויינר תאוות-פירסום. שמחתי מאוד כשכתבו עליי בעיתון שסאדאת, קארטר ובגין חתמו למעני את שמותיהם על גלויה אחת. זה היה אחד הרגעים המאושרים ביותר בחיי. עיניו של ויינר בורקות כעיני ילד קטן. אני, כנראה, אוהב פירסומת, הוא אומר.

בגעגועים הוא נזכר בחתימתהיד הראשונה, זו שפתחה את האוסף וגרמה,

אברהם ויינר מחלק את בני האדם לארבעה סוגים: אלה שלכי כורס נפרש שטיח ארום, אלה שאינם ראויים לשטיח, אבל את ארוחת-הערב מגישים להם מלצרים העוטים כפפות לבנות, משוללי שטיח ארום וכפפות קש מהם את חתימת-ידם; וכל השאר. ויינר, מנהל מחלקת האירועים של מלון קינג'דייוויד בירושלים, אוהב את זכאי השטיחים האדומים, הכפפות הלבנות והחתימות. אם "כל השאר" הם עבודה יום-יומית, מפרכת, הרי שהמכור בדים הם תענוג.

וכך, כדי לספק את יצר ההנאה של ויינר, מצטלמים בחברתו, במשך 33 השנים האחרונות, שריחוק, ראשי ממשלות ונשיאים, מכל המינים והיגעים. בשולי התצלום הם מוסיפים, כדרך כלל, כמה מילות-נימוס: "לווינר בירדות", "לאברהם כנראה", וכיוצא באלה.

אחר כך תולה ויינר את התצלום הי מעוטר בחתימתהידו על קירות מישר"דו בין התלויים: כן-גוריון, לוי אשכול, גולדה מאיר, שימעון פרס (לאברהם ויינר, בירדות ובתורה, שימעון פרס), מנחם בגין, יצחק שמיר, הנרי קיסניגר, ג'ראלד פורד, ג'ימי קארטר, ויקלין קנדי, יצחק רבין.

ויינר מעריץ את כולם, בלי הברלים מיפלגתיים. מי שמגיע לשטיח האדום הוא אישיות רצינית, כן-אדם מוכשר, גדול. חכם. הרי לא סתם שמים אדם

ויינר עם בגין, עם ריצ'ארד ברטון ואליזבת טיילור ועם ג'קלין קנדי-אונאסיס: דיין אהב לאכול שקדים

שרה ליבוביץ